

Sygn. akt I ACa 1191/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2016 roku

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Danuta Jezierska (spr.)
Sędziowie:	SSA Dariusz Rystał SSA Tomasz Żelazowski
Protokolant:	st.sekr.sądowy Beata Waclawik

po rozpoznaniu w dniu 5 maja 2016 roku na rozprawie w Szczecinie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G.

przeciwko C. M.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 12 października 2015 roku, sygn. akt I C 282/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że :

1. zasądza od pozwanego C. M. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G. kwotę 90.403,22 zł (dziewięćdziesiąt tysięcy czterysta trzy złote dwadzieścia dwa grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 9 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty;

2. oddala powództwo w pozostałej części;

3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.220 zł (sześć tysięcy dwieście dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,

II. oddala apelację w pozostałej części,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.240 zł (jeden tysiąc dwieście czterdzieści złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. domagał się zasądzenie od pozwanego C. M. kwoty 125.069,54 zł wraz z odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 8 kwietnia 2009 r. pozwany zawarł z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. umowę pożyczki gotówkowej numer (...). Pozwany nie spłacił kwoty pożyczki, w związku z czym w dniu 17 stycznia 2014 r. Bank (...) S.A. z siedzibą w W. sprzedał tę wierzytelność powodowi w łącznej kwocie 115.250,50 zł, w tym kwotę 84.827,22 zł kapitału głównego oraz kwotę 29.221,75 zł odsetek umownych, a także kwoty 1.201,53 zł zasądzonych i niewyegzekwowanych kosztów postępowania sądowego związanych z dochodzeniem roszczeń na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego oraz kosztów egzekucyjnych.

Pozwany zakwestionował istnienie wierzytelności zarówno co do zasady jak i co do wysokości i wniósł o oddalenie powództwa, zarzucając, iż wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda nie stanowi dokumentu urzędowego.

Wyrokiem z dnia 12 października 2015 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie zasądził od pozwanego C. M. na rzecz powoda (...)Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G. kwotę 125.069,54 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 123.868,91 zł od dnia 9 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 9.871 zł.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, że w dniu 8 kwietnia 2009 r. pozwany C. M. zawarł z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...). Kwota pożyczki wynosiła 112.500 zł brutto. Całkowity koszt pożyczki wynosił kwotę 72.301,32 zł, a kwota prowizji wynosiła 2.500 zł. Zgodnie z umową pozwany był zobowiązany do spłaty pożyczki wraz z oprocentowaniem oraz innymi opłatami, w tym za czynności windykacyjne i inne koszty związane z obsługą pożyczki. Pozwany C. M. miał spłacać pożyczkę w miesięcznych ratach, począwszy od dnia 23 maja 2009 r. do 23 kwietnia 2016r. Pozwany nie spłacał zaciągniętej pożyczki. W związku z brakiem spłaty pożyczki przez pozwanego Bank (...) S.A. z siedzibą w W. sporządził w dniu 6 grudnia 2012 r. przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny, w którym stwierdził, że pozwany ma zapłacić kwotę 84.827,22 zł tytułem niespłaconej pożyczki wraz z odsetkami umownymi w wysokości 15,99 % w stosunku rocznym, począwszy od dnia 20 kwietnia 2012 r. oraz kwotę 5.576 zł tytułem odsetek umownych za faktyczne opóźnienie w spłacie kredytu. Postanowieniem z dnia 12 lutego 2013 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, Wydział IX Egzekucyjny, nadał powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności przeciwko pozwanemu oraz zasądził od pozwanego na rzecz banku kwotę 127 zł tytułem kosztów postępowania. Wnioskiem z dnia 28 marca 2013 r. bank na podstawie wspomnianego tytułu wykonawczego złożył przeciwko pozwanemu wniosek egzekucyjny. Zainicjowane postępowanie egzekucyjne okazało się bezskuteczne i zostało umorzone. W związku z tym postępowaniem bank poniósł koszty w łącznej kwocie 1.074,53 zł, w tym kwotę 174,53 zł kosztów opłat egzekucyjnych oraz kwota 900 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika w postępowaniu egzekucyjnym.

W dniu 19 grudnia 2013 r. powód (...)Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G. zawarł z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności, na podstawie której nabył wierzytelność wynikającą z umowy pożyczki zawartej przez bank z pozwanym. Strony tej umowy postanowiły, że przeniesienie wierzytelności na rzecz powoda nastąpiło w dniu 17 stycznia 2014 r.

Powód zawiadomił pozwanego o nabyciu wierzytelności oraz wezwał go do zapłaty. Pozwany nie zapłacił na rzecz powoda żadnych kwot nabytej wierzytelności. Pozwany nie zapłacił wskazanych należności także na rzecz Banku (...) S.A. z siedzibą w W..

Mając na uwadze takie ustalenie Sąd Okręgowy uznał powództwo za zasadne.

Wskazał na art. 720 § 1 k.c., którego dokonał analizy i podkreślił, że chociaż powód kwestionował roszczenie zarówno co do istoty, jak i co do wysokości, jednak nie wypowiedział się o konkretnych okolicznościach sprawy, tj. o umowie pożyczki z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. (w szczególności w przedmiocie jej zawarcia, wywiązywania się z jej postanowień przez strony, rozwiązania), przelewie wierzytelności oraz powiadomieniu o nim pozwanego, wezwaniu pozwanego do zapłaty.

W ocenie Sądu, materiał zgromadzony w toku postępowania potwierdził twierdzenia powoda o okolicznościach, które były istotne dla przyjęcia wykazania roszczenia powoda oraz o wysokości tegoż roszczenia. Powód przedłożył dokument potwierdzający zawarcie umowy pożyczki pomiędzy pozwanym i Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W.. Na dokumencie tym widniał podpis pozwanego, który nie zaprzeczył, iż umowę podpisał i na umowie widnieje jego podpis. O istnieniu roszczenia oraz o jego wysokości świadczył również fakt, iż Bank (...) S.A. z siedzibą w W. sporządził przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny oraz uzyskał na jego podstawie klauzulę wykonalności, a następnie wszczął egzekucję, która okazała się bezskuteczna w stosunku do pozwanego. Pozwany ponownie nie wypowiedział się co do tych okoliczności, nie przedstawił twierdzeń, że okoliczności te są niezgodne z rzeczywistym stanem faktycznym. Następnie Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z powodem umowę – w formie aktu notarialnego – przenoszącą na powoda wierzytelność banku z tytułu wspomnianej umowy. Powód zaksięgował tę wierzytelność w swoich księgach rachunkowych oraz wzywał pozwanego do zapłaty tej należności oraz poinformował o przetwarzaniu danych osobowych, zaś dotychczasowy wierzyciel – Bank (...) S.A. z siedzibą w W. – zawiadomił pozwanego o przelewie wierzytelności. Powyższe okoliczności ponownie nie zostały przez pozwanego w jakikolwiek sposób podważone. Sąd dokumenty te uznał za wiarygodne, jako ze sobą spójne i pochodzące z kilku niezależnych źródeł, niekwestionowanych przez pozwanego. Sąd podkreślił, że pozwany nie wykazał się jakkolwiek inicjatywą dowodową w zakresie dowodzenia.

Wskazał, że konsekwencją tak ustalonego stanu faktycznego było przyjęcie, iż wskutek przelewu wierzytelności roszczenie Banku (...) S.A. z siedzibą w W. przeszło na rzecz powoda, przy czym ten przelew wierzytelności był zgodny z przepisami art. 509 k.c., jak również skuteczny. Co prawda w istocie przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych nie stanowił dokumentu urzędowego w rozumieniu art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych, jednak zdaniem Sądu należało go traktować jako dokument prywatny.

Sąd nadto wskazał, iż roszczenie powoda o odsetki, które uwzględniały odsetki naliczone na etapie przedsądowym, było zgodne z przepisem art. 482 § 1 k.c.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie przepisów art. 98 § oraz i § 3 k.p.c.

Z takim rozstrzygnięciem nie zgodził się powód. Zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

1. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. polegające na dokonaniu wybiórczej i dowolnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego, w toku postępowania, z naruszeniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, manifestujące się w bezkrytycznym obdarzeniu wiarą twierdzeń powoda, co skutkowało uznaniem, że istnieją przesłania do zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda sumy pieniężnej dochodzonej niniejszym powództwem,
2. naruszenie art. 207 §3 k.p.c. poprzez niezobowiązanie strony pozwanej do złożenia dalszych pism przygotowawczych przed pierwszym posiedzeniem na rozprawie, pomimo faktu, iż zaistniały ku temu przesłania w postaci niewyjaśnienia wszystkich okoliczności faktycznych sprawy, które nie zostały w dostateczny sposób wyjaśnione i dowiedzione,
3. naruszenie art. 245 k.p.c. poprzez przyjęcie, że dowód w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych stanowi dowód prywatny i świadczy o istnieniu zobowiązania pozwanego względem powoda,
4. naruszenie art. 720 k.c. polegające na przyjęciu, że poprzednik prawny powoda zawarł z pozwanym umowę pożyczki oraz że niniejsze strony ustaliły warunki umowy, a w szczególności wysokość pożyczki i harmonogram spłaty

poszczególnych rat, a tym samym błędne przyjęcie, że obecne strony postępowania łączy stosunek obligacyjny, z którego wynikałaby podstawa prawna i faktyczna dochodzonego niniejszym powództwem roszczenia,

5. naruszenie art. 299 k.p.c. poprzez naruszenie zasady subsydiarności dowodu z przesłuchania strony.

Z tego względu wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania za obie instancje, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu podkreślił, że kwestionuje, aby łączył go z poprzednikiem prawnym powoda jakkolwiek stosunek obligacyjny, z którego wynikałaby podstawa prawna i faktyczna dochodzonego roszczenia, gdyż nigdy nie zawierał umowy o pożyczkę ani z poprzednikiem prawnym powoda, ani z samym powodem. Takim dowodem nie jest wyciąg z ksiąg rachunkowych. Ponadto w dacie zawierania umowy obowiązywał art. 92c Prawa Bankowego i zgodnie z jego dyspozycją przelew wierzytelności banku na towarzystwo funduszy inwestycyjnych tworzące fundusz sekurytyzacyjny albo na fundusz sekurytyzacyjny wymagało uzyskania przez bank zgody dłużnika banku, będącego stroną czynności dokonanej z bankiem, jak również zgody dłużnika z tytułu zabezpieczenia wierzytelności banku wynikającej z dokonanej czynności oraz złożenia przez dłużnika oświadczenia o poddaniu się egzekucji na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego, który nabeździe wierzytelność. Zgoda i oświadczenie powinny być wyrażone w formie pisemnej pod rygorem nieważności, a takiej zgody pozwany nigdy nie wyraził.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego okazała się zasadna jedynie w niewielkiej części, tj. do kwoty 34.666,78 zł.

Sąd Apelacyjny co do zasady podziela bowiem ustalenia Sądu I instancji, iż strona powodowa wykazała, że pozwany zawarł w dniu 8 kwietnia 2008 r. z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...) na łączną kwotę 112.500 zł brutto i pożyczki tej w całości nie spłacił. Wbrew bowiem zarzutom skarżącego, powód przedłożył wskazaną wyżej umowę pożyczki, potwierdzoną za zgodność z oryginałem (k.15 i 16 akt), której pozwany nie tylko że skutecznie nie zakwestionował, ale przeczą jego twierdzeniom, iż takiej umowy nie zawierał, zarówno postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin Prawobrzeże i Zachód w S. z dnia 12 lutego 2013 r., sygn. akt IX Co 633/13, którym to nadano klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu tam opisanemu na rzecz Banku (...) SA w W. i to przeciwko pozwanemu w niniejszej sprawie do kwoty 220.000 zł (k. 19 akt), jak i toczące się postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 614/13 przeciwko pozwanemu z wniosku Banku (...), w oparciu o wskazany wyżej tytuł wykonawczy, które to wskutek stwierdzenia bezskuteczności egzekucji zostało postanowieniem z dnia 16 czerwca 2013 r. umorzone (k. 21 – 23 akt). Okoliczności tych pozwany zdaje się zupełnie nie zauważać, czyniąc zarzut naruszenia art. 720 k.c. jak i art. 233 § 1 k.p.c. Podkreślić przy tym należy, że z treści zawartej umowy pożyczki w sposób jednoznaczny wynikała zarówno kwota pożyczki jak i termin oraz sposób jej spłaty, zatem i te zarzuty pozwanego uznać należy za bezpodstawne. Pozwany bowiem poza ogólnikowymi zarzutami, iż umowy pożyczki nie zawierał, żadnych dowodów na swoje twierdzenia nie naprowadził i to w sytuacji, gdy twierdzeniom tym przeczą dokumenty złożone przez stronę powodową, co do których brak jest podstaw, by kwestionować ich wiarygodność, skoro znajdują potwierdzenie w postanowieniu wydanym przez Sąd w sprawie IX Co 633/13 i postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez Komornika sądowego w sprawie Km 614/13.

Nie sposób też podzielić poglądu apelującego, że w sprawie doszło do naruszenia art. 207 § 3 k.p.c. Pozwany wraz z doręczeniem odpisu pozwu, przed pierwszym terminem rozprawy został pouczony o swoich prawach (k. 42 akt), a w toku procesu był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, mimo to na żadnym etapie postępowania zarówno przed Sądem I instancji, jak w apelacji, żadnych wniosków dowodowych na poparcie swoich zarzutów nie złożył. Zarzut ten jest też o tyle niezrozumiały, że wskazany przepis pozostawia dyskrecjonalnej władzy sędziego uprawnienie do zobowiązania stron do złożenia dalszych pism przygotowawczych, oznaczając porządek składania pism, termin, w którym należy je złożyć, i okoliczności, które mają być wyjaśnione i umożliwić sądowi (a nie stronie) podjęcie decyzji, w jakim zakresie z tego uprawnienia w konkretnej sprawie skorzysta. Nie zwalnia on też w żadnym zakresie stron od ciężaru udowodnienia faktów z których wywodzą skutki prawne (art. 6 k.c.), gdyż to strony, a nie sąd,

są obowiązane wykazywać dowody dla stwierdzenia faktów z których te skutki wywodzą (art. 232 k.p.c.). Co więcej, w niniejszej sprawie Sąd nie zwrócił pełnomocnikowi pozwanego w trybie art. 207 § 3 k.p.c. żadnego pisma procesowego, zatem i z tego względu zarzut naruszenia tego przepisu uznać należy za chybiony.

Mając na uwadze treść art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. przyjąć należy, że obowiązkiem strony powodowej było wykazanie, że pozwanego z Bankiem łączyła umowa pożyczki, i że pożyczka ta nie została spłacona i to w jakiej kwocie oraz że doszło do skutecznej cesji wierzytelności niespłaconej przez pozwanego kwoty pożyczki pomiędzy Bankiem i powodem. Pozwany jeżeli przeczył tym okolicznościom powinien udowodnić swoje twierdzenia, w szczególności naprowadzić dowody z jakich powodów zawartą umowę kwestionuje oraz w przypadku dokonania jakichkolwiek spłat po dacie prawomocnego umorzenia postępowania egzekucyjnego, wykazania wpłaconych kwot czy to na rachunek Banku, czy też powoda. Takich dowodów pozwany zaś nie naprowadził. Zebrany w sprawie materiał dowodowy, z przyczyn na które wskazano powyżej, dają zaś pełne podstawy do przyjęcia, iż pozwany zawarł z Bankiem (...) SA w W. umowę pożyczki wskazaną w pozwie oraz że doszło do skutecznego przelewu wierzytelności wskutek umowy zawartej pomiędzy tym Bankiem a powodem, chociaż zdaniem Sądu Apelacyjnego powód nie wykazał, by wierzytelność ta wynosiła w istocie kwotę 125.070 zł – z przyczyn na które wskazane zostaną poniżej. Sąd Apelacyjny nie podziela przy tym zarzutu skarżącego, że dla dokonania skutecznego przelewu wierzytelności na rzecz powoda, wskutek brzmienia art. 92c Prawa bankowego przed utratą mocy z dniem 13 stycznia 2009 r. (Dz.U. z 2008 r., Nr 231 poz. 1546) konieczna była zgoda dłużnika banku. Zarówno do zawarcia umowy pożyczki (umowa z 8 kwietnia 2009 r.) jak i do przelewu wierzytelności (umowa z dnia 17 stycznia 2014 r.), doszło bowiem kiedy to przepis ten już nie obowiązywał.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 299 k.p.c. wskazać należy, że skarżący w żaden sposób nie wykazał na czym miałyby polegać naruszenie tego przepisu. Wszak pełnomocnik pozwanego nie wnosił w sprawie o przesłuchanie stron, zatem Sąd dowodu tego nie mógł pominąć, gdyż nie został złożony. Sąd nie był natomiast zobowiązany w sprawie działać za strony i to w sytuacji, gdy pozwany był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika. Sąd uznał, sprawę za dostatecznie wyjaśnioną w oparciu o dowody z dokumentów zaoferowane przez powoda, które dopuścił i omówił w swoim uzasadnieniu, nie kwestionując ich wiarygodności. Pozwany poza zakwestionowaniem wiarygodności dokumentów, żadnych dowodów nie naprowadził, a w apelacji, poza ogólnikowym stwierdzeniem naruszenia art. 299 k.p.c., nawet nie wskazuje, jakie to istotne dla rozstrzygnięcia sprawy fakty zostały niewyjaśnione, które mogłyby zostać wyjaśnione poprzez przesłuchanie stron. Tym samym i ten zarzut uznać należy za chybiony.

Sąd Apelacyjny podziela natomiast zarzut pozwanego, iż wyciąg z ksiąg bankowych nie mógł być podstawą stwierdzenia wysokości zobowiązania pozwanego wobec Banku z tytułu zawartej umowy pożyczki, co nie oznacza jednak, że powództwo winno zostać oddalone w całości. Wysokość zadłużenia pozwanego wobec Banku, a tym samym powoda, który nabył ją umową cesji, wynika bowiem, zdaniem Sądu Apelacyjnego, z prowadzonego w oparciu o tytuł wykonawczy wydany przeciwko pozwanemu, postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 614/13, które to zostało umorzone z powodu bezskuteczności egzekucji. W tym zakresie przyjąć należy że są to dokumenty urzędowe i pozwany twierdząc, że wierzytelność nie istnieje w kwotach tam wskazanych powinien to udowodnić, a tego nie uczynił. Nie przedstawił bowiem żadnych dowodów, by po dacie umorzenia postępowania egzekucyjnego spłacił ją w całości lub w części, bądź by z innych powodów wierzytelność ta wygasła. Tym samym Sąd Apelacyjny przyjął, że bezspornie pozwany był winien z tytułu zawartej umowy pożyczki kwotę 84.827,22 zł oraz 5576 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek umownych jak we wniosku o wszczęcie egzekucji z dnia 28 marca 2013 r., co do których postępowanie egzekucyjne zostało umorzone. Co do kwot 127 zł tytułem zwrotu kosztów procesu i 900 zł kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu egzekucyjnym nie można przyjąć, by wynikały one z zawartej umowy pożyczki, a powód dowodów uzasadniających takie stanowisko nie naprowadził. Podkreślić bowiem należy, że powód co prawda roszczeń w niniejszym procesie dochodził w oparciu o umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 17 stycznia 2014 r. z Bankiem (...) SA na kwotę jak w pozwie, jednak podstawę wysokości zadłużenia pozwanego stanowiła umowa pożyczki z dnia 8 kwietnia 2009 r. Powód powinien zatem wykazać nie tylko, że nabył od Banku wierzytelność na określoną kwotę, ale nadto że pozwany był dłużnikiem Banku i na dzień wyrokowania z kwotą dochodzoną pozwem faktycznie zalegał. Podstawą takiego dowodu, co wysokości wierzytelności, nie mogły być - wskutek brzmienia art. 95 ust. 1a ustawy Prawo bankowe - księgi rachunkowe banku i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane

przez osoby upoważnione. Z tego względu Sąd Apelacyjny przyjął, że powód wykazał jedynie wysokość zadłużenia pozwanego w kwocie jak w postępowaniu egzekucyjnym, gdyż jak wskazano powyżej, pozwany nie przedłożył żadnych dowodów by w późniejszej dacie czy to do rąk Banku, czy do rąk powoda jakieś należności z tytułu tego zadłużenia uregulował. Podkreślić też należy, że umowa co prawda przewidywała możliwość naliczania odsetek, jednak powód takiego wyliczenia, które poddawałoby się weryfikacji Sądu nie przedstawił. Stąd co do kwoty 34.666,78 zł, Sąd Apelacyjny powództwo jako niewykazane, oddalił.

Z tych wszystkich względów, zgodnie z art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok jak w punkcie I, a w pozostałej części, w oparciu o art. 385 k.p.c., apelację pozwanego jako bezzasadną oddalił (punkt II).

Konsekwencją częściowego oddalenia powództwa (punkt I.2) była zmiana rozstrzygnięcia o kosztach postępowania za I instancję. Powód wygrał bowiem sprawę w 73%, a pozwany w 27%. Koszty poniesione przez powoda to kwota 9871 zł (opłata od pozwu i koszty pełnomocnika), a pozwanego kwota 3617 zł (koszty pełnomocnika), stąd Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6220 zł (punkt I.3).

O kosztach postępowania apelacyjnego, mając na uwadze wynik procesu, orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c. w zw. z 108 § 1 k.p.c. i § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 r. poz. 490 ze zm.).

Dariusz Ryszał Danuta Jezierska Tomasz Żelazowski